

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.000 van 14 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 28 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
  - 1.1. X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 28 september 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 september 2005.
  2. Op 16 november 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 21 november 2005. Hij werd gehoord op 3 januari 2006.

3. Op 16 januari 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 2 februari 2006.
4. Op 14 april 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 19 april 2006 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals ondermeer gesteld in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de beweerde tegenstrijdigheden en inconsistenties slechts betrekking hebben op details en dus niet de kern van zijn asielaanspraak raken, hij tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal nochtans duidelijk heeft gemaakt dat de communicatie met de tolk op de Dienst vreemdelingenzaken stroef verliep, dat het feit dat hij het gehoorrapport nadien ondertekende hieraan geen afbreuk doet daar hij op zijn minst geïntimideerd was door het verhoor en na het vertellen van zijn aanspraak aan een vreemde.
2. Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze motiveringsverplichting tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
3. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vreest hij vervolging in zijn land van herkomst omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker stelt dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt door zijn familie noch door de strenge Libische maatschappij. Hij verklaart reeds op school homoseksuele relaties te hebben gehad. Een buurman, de kruidenier B.S., zou dit te weten zijn gekomen en zou verzoeker bij hem thuis hebben uitgenodigd. Hoewel verzoeker op dat ogenblik nog minderjarig was zou hij een relatie met deze man zijn begonnen. In 1987-'88 zou B.S. na een tip gearresteerd en veroordeeld zijn. Verzoeker zou door de jeugdrechter in een tehuis voor jongeren zijn geplaatst. Zijn familie zou dit als een grote schande hebben ervaren en wou hem niet meer opvangen. Nadat verzoeker na een tweetal jaar het tehuis kon verlaten, zou hij naar Tripoli zijn gegaan, waar hij zou gewerkt hebben als marktkramer en waar hij zich af en toe in het homomilieu zou geprostitueerd hebben om financieel rond te komen. In 1997 zou verzoeker door een aantal jongeren zijn gemolesteerd. In 2004 trok verzoeker in bij zijn vaste vriend N. te 'Ayn Zana. In maart of april 2005 zou de politie het huis van N. zijn binnengevallen, waarschijnlijk na een tip over de homoseksuele relatie. Verzoeker verklaart dat hijzelf de woning tijdig kon verlaten maar dat N. waarschijnlijk werd opgepakt. Een verwant van N. zou nadien in het huis zijn gaan

kijken, waar hij een arrestatiebevel voor verzoeker zou hebben gevonden. Verzoeker stelt niet alleen de autoriteiten te vrezen maar tevens zijn familie, die naar hem op zoek zou zijn omdat hij hen nogmaals ten schande heeft gemaakt.

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat in zijn relaas enkele flagrante tegenstrijdigheden worden opgemerkt, hij nauwelijks bijzonderheden kent omtrent zijn eigen actuele situatie in Libië en de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen.
5. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zowel in 1988 als in 2005 telkenmale door de Libische politie als homoseksueel “op heterdaad” werd betrappt toen hij respectievelijk met B.S en met N. seksuele betrekkingen had (“*werd ik op een dag (...) op heterdaad betrappt door de politie tijdens een vrijpartij met (...)*”; “*in maart of april 2005 (...) werd het huis van mijn vriend N. binnengevallen door agenten (...) we werden opnieuw op heterdaad betrappt bij een vrijpartij (...)*”) In strijd hiermee verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat hij gewoon in het huis van B.S. aanwezig was toen deze werd gearresteerd (“*we deden niets bijzonders*”) en dat hij nog voor de aankomst van de politie bij N. het huis heeft kunnen verlaten. Verder verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tien dagen na de arrestatie van N. in 2005 naar hun woning in ‘Ayn Zara terugkeerde en hij daar van een vriend van N. vernam dat deze inderdaad werd opgepakt en dat verzoeker werd gezocht. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen nooit meer naar ‘Ayn Zara te zijn teruggekeerd, naar Tripoli te zijn gevlucht en vandaar uit rechtstreeks het land te hebben verlaten. In Tripoli zou hij een verwant van N. zijn tegengekomen die hem het gebeurde vertelde.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en – in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift – geen details betreffen doch wel degelijk raken aan de kern van zijn asielrelaas aangezien hetgeen gebeurde met N. precies de rechtstreekse aanleiding is geweest tot verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Verder wijst de Raad erop dat een beweerde slechte communicatie met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken geen verklaring kan bieden voor dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker heeft weliswaar twijfels geuit over de vertaling van de tolk bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker geen opmerkingen heeft geformuleerd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken op regelmatige wijze is verlopen en dat verzoeker verklaarde dat hij de tolk goed begreep en dat hij geen bezwaar had tegen de tolk. Verzoeker verklaarde dat het verhaal hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen en dat hij het gehoorverslag aanvaardde. Hij heeft het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud ondertekend en heeft aldus te kennen gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij het gehoorverslag ondertekende omdat hij geïntimideerd was door het verhoor kan niet worden aangenomen als verschoningsgrond voor een flagrante tegenstrijdigheid.

6. Verzoekers argumentatie dat hij weet dat hij in geval van terugkeer wegens zijn homoseksualiteit ter dood zal worden veroordeeld gelet op de geldende Sharia, dat deze wetenschap ruimschoots voldoende is, dat iets anders vragen aan een contactpersoon in die context niet belangrijk is en dat er bovendien niet meer te weten valt over zijn persoonlijke situatie nu zijn familie hem heeft verstoten gelet op zijn

geaardheid, kan de Raad niet overtuigen en volstaat geenszins ter verschoning van het gebrek aan kennis omtrent zijn actuele situatie in Libië. Van een kandidaat-vluchteling mag immers, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent zijn problemen te vergaren en de Raad stelt vast dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen. Dit blijkt vooreerst uit zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn beweerde vervolging. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat hij ter dood werd veroordeeld terwijl hij anderzijds niet kon bevestigen of hij al dan niet bij verstek werd veroordeeld en niet verder kwam dan te stellen dat inzake homoseksualiteit in Libië de Sharia van toepassing is en dat twee getuigen voldoende zijn om iemand te laten veroordelen. Wanneer verzoeker de vraag werd gesteld of er in zijn geval twee getuigen zijn moest hij het antwoord schuldig blijven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet meer heeft geïnformeerd naar zijn persoonlijke situatie ter plekke, ondanks het feit dat hij vanuit België meermaals telefonisch contact heeft gehad met een vriend/verwant van N. Dergelijk duidelijk gebrek aan interesse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en zijn beweerde vrees voor vervolging. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn beweerde vervolging enkel een slecht leesbare faxkopie van een convocatie neerlegt. Aan dit document kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoeker geeft overigens geen aannemelijke verklaring waarom hij er tot op heden niet in slaagt om de originele convocatie neer te leggen, temeer daar hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de vriend/verwant van N., met wie hij vanuit België contact onderhoudt, het origineel van de convocatie in zijn bezit heeft. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat de betreffende convocatie op zijn persoon betrekking heeft aangezien hij geen enkel bewijs van zijn identiteit voorlegt, terwijl het bewijs van identiteit nochtans een essentieel element is in de asielprocedure en verzoeker hier in de loop van de procedure ook herhaaldelijk op werd gewezen. Aan de door hem neergelegde kopie van zijn paspoort, dewelke van zeer slechte kwaliteit is en slechts twee pagina's uit zijn paspoort betreft en niet het gehele document, kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend. De Raad wijst erop dat verzoeker ondertussen reeds bijna drie jaar in België verblijft en hij dus ruimschoots de tijd heeft gehad om de nodige documenten, waaronder zijn origineel paspoort en de originele convocatie, te bekomen. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij hiertoe voldoende en ernstige inspanningen heeft ondernomen.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten, met name een tekst betreffende de algemene situatie in Libië op het vlak van mensenrechten en een medisch verslag, niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de Commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt.
8. In een tweede middel voert verzoeker machtsafwending aan en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat meer bepaald de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht inhouden dat de Commissaris-generaal alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen en de voor verzoeker zeer nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met deze beslissing te dienen doeleinden.

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het

enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (R.v.St., X, nr. 153.469 van 11 januari 2006). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Verzoeker toont evenmin met concrete feiten aan in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het middel omschreven zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn genomen. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij tijdens het gehoor de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Verder kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Arabische taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Ook de schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij, wegens het belang van de zaak voor hem, een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of aan de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen omdat de gevolgen van een niet-erkenning voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

9. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Het eerste en tweede middel worden verworpen. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

10. In het verzoekschrift tot voortzetting vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij verwijst in de eerste plaats naar zijn asielrelaas en stelt dat het

overduidelijk is dat hij daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zou lopen wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert en dat hij hierbij niet op bescherming of steun kan rekenen van de overheid. Verder voert verzoeker aan dat ernstige schade ondermeer kan bestaan uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat de huidige toestand in Libië aan deze vereisten voldoet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van subsidiaire bescherming vooreerst beroept op dezelfde gronden als voor zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste en tweede middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verder brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er thans in Libië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont derhalve op geen enkele wijze aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 augustus 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M.-C. GOETHALS.